

MRAZENÍ

Jiří Dešaut

Mrazení

Jiří Pešaut

Talent Pro Art

Copyright © Jiří Pešaut 2019
Edition © Talent pro ART, 2019
Cover picture: Jitka Vavrušová
www.talentproart.cz

ISBN:

978-80-7629-006-8 Mrazení (PDF)
978-80-7629-007-5 Mrazení (Epub)
978-80-7629-008-2 Mrazení (Mobi)
978-80-7629-009-9 Mrazení (AZW3)

Adriana

„Tati, namaluješ mi koně?“

To už byl tento víkend nejméně desátý. Ačkoliv ve výtvarném umění nejsem zrovna přeborník, ve ztvárnění tohoto lichokopytníka jsem začínal být přeborníkem. Má dcera si totiž koně, kobyly a hříbata více než oblíbila. Její pokoj zdobí nejenom obrázky všech možných plemen koňů, od koně Převalského až po anglického plnokrevníka, ale i plyšové nebo dřevěné hračky koňů, potisky triček nebo samolepky alespoň s koňskou hlavou. Když jí čtu večer na dobrou noc, nepochybím, když to bude pověst o Šemíkovi.

„Jistě, hned to bude, Petruško.“ Ani teď jsem ji neodmítl. Často jsem na cestách, a když už jsem s rodinou doma, snažím se nepromarnit jediný okamžik, abych si dcerku užil.

Kůň na obrázku měl sice nepřírozeně velký zadek a i ty uši byly spíše králičí, ale Petře se líbil. Dokonce si ho pověsila nad postel.

Tato její kobylí úchylka ji držela od čtyř let, tedy více než rok. Viděla tehdy nějakou kreslenou pohádku a od té doby si všechny koně zamilovala. Není tedy divu, že skákala radostí skoro až do stropu, když jsem jí za nějaký čas oznámil, že se půjdeme podívat na dostihy.

Celý měsíc se nemohla dočkat, až na Velkou Pardubickou pojedeme. Její koňská závislost v té době doslova gradovala. Učitelkám ve školce šla z mé dcery hlava kolem, osobně se divím, že po skončení vyučování domů necválaly. Zkrátka, už to s mou dcerou bylo k nevydržení.

A mělo být ještě hůř.

To však až o něco později. Nejdříve nastal den *D* a my jsme konečně vyrazili na slíbený dostih. Více než samotný závod bavili mou dceru koně, když se před startem promenádovali po cvičném ovále. To byla Petruška ve svém živlu. Nejvíce si oblíbila bílou kobylku jménem Adriana. Ta se dokonce u mé dcery na chvíli zastavila a nechala se pohladit.

Nutno podotknout, že byla vskutku elegantní, i když odborníci ji v samotném dostihu nefavorizovali.

Před startem Velké to v hledišti, ale zejména ve startovacích boxech, vřelo. Hutné napětí bylo cítit všude kolem. V sázce bylo mnoho.

My jsme si také vsadili. Samozřejmě na Adrianu.

Pár sekund po startu Velké, jsem vak začal litovat, že jsem Petrušku na tyto závody vzal.

Bookmakeři odhadli šance Adriany naprosto přesně. Z počátku se sice držela kdesi uprostřed smečky vpřed se hrnoucích divokých koňů. Ale právě to jí bylo osudové. Blížili se k Taxisu hlava na hlavě. Svaly na koních doslova hrály, hřívky vlály jako kometám a z nozder se jim linul horký dech. První koně zdolali tuto nebezpečnou překážku. Pak však začali hromadně skákat jeden přes druhého a v tom chumlu jich několik spadlo. Jasně jsem viděl, jak jeden z nich přistál Adrianě přímo na zádech. Ta klesla v kolenu a bohužel, na rozdíl od ostatních, už nevstala.

Instinktivně jsem zakryl Petrušce oči, ale bylo to zbytečné. Vše viděla a byla v šoku. Naplno se rozbřečela, a já jí to neměl vůbec za zlé.

Závod jsme nedokoukali, nastoupili jsme do auta a jeli domů. Má dcerka dlouhé minuty vůbec nepromluvila. Náš výlet dopadl katastrofálně.

Náhle má dcera klepala na okýnko auta:

„Tati, podívej, Adriana běží vedle nás!“

Mimoděk jsem se ohlédl, i když to byl nesmysl. Samozřejmě tam nikdo neběžel. Má dcera se však od té chvíle usmívala, a dokonce na imaginární kobytku mávala. Já ji v tom nechal, byl jsem rád, že se zabavila a hlavně trochu zklidnila.

Jenomže Petrušku to nepřešlo ani večer, a dokonce ani další dny. Usmyslila si, že Adriana s námi bydlí. Museli jsme její zvířecí kamarádce dávat misku se žrádlem a s vodou. Chtěla po nás, abychom kupovali seno. Večer před spaním ji hřebelcovala a já jim oběma musel vyprávět pohádku.
Má

žena mě pak večer prosila, ať to vydržím, že to Petrušku časem přejde.

Nepřešlo. Petruška si vodila Adrianu všude sebou. Do kina, na hřiště i do školky. Nějaký čas se to dalo vydržet, ale všechno má své meze. Když jsem našel v dětském pokoji housky namočené v kysnoucím mléce, vzteky jsem vše vylil do záchodové mísy a šel si s Petruškou promluvit.

„Petro, Adriana neexistuje! Nemůžeš jí připravovat žrádlo. To všecko s ní se ti jenom zdá.“

Rozchechtala se.

„Prej zdá! Vždyť ti Adriana právě olizuje ucho.“

To už bylo na mě moc. A na mou ženu také!

Hned další den jsme objednali naši dceru k dětskému psychologovi.

Doktorka Bímová se vracela do práce po několika měsících léčení. Netušila, zda se ke svému zaměstnání vůbec dokáže vrátit. Zda svede komunikovat s dětmi. Před půl rokem totiž zemřela její dcera při autonehodě a ona se s tím zatím nedokázala smířit.

S tím se asi nedá srovnat nikdy.

Tři měsíce byla na neschopence pod dohledem odborníků. Antidepresiva ji nejspíš ochránily před sebevraždou. Když se dostala z nejhoršího, ještě pár týdnů zůstala doma. Ze stolku sklidila fotku své dcery Lenky, na které byla vyobrazena v tričku s potiskem kočičky. To bývalo její nejoblíbenější. V srdci ji sice nosila navždy, ale nechtěla zbytečně vyvolávat zlé vzpomínky. I v ordinaci odstranila všechny fotografie své dcery, aby se mohla nerušeně soustředit na práci.

Případ Petry a její kobyly byl po návratu do práce její první. Bylo to asi dobře, že začala tímto spíše úsměvným případem. V ordinaci nalila paní doktorka Adrianě misku s vodou a dělala, jako, že je samozřejmé, že s Petruškou a její

matkou přišla do ordinace kobyłka. Dokonce se ji pokusila pohladit. Chtěla navázat s Petruškou co nejbližší kontakt, tak dělala, že je vše, tak jak jim Petruška říká. Z praxe věděla, že nemá cenu dětem násilně vyvracet jejich imaginární představy, ve většině případů odezní samy. Že to v případě Petrušky není tak zlé, rozpoznala po pár otázkách. Petra si prožívala jen svůj dětský sen.

Po úvodním rozhovoru poslala Petrušku do čekárny, aby zatím nakreslila Adrianu. Mezitím s námi vše probírala. Ujišťovala nás, že bude vše v pořádku, ať jsme trpěliví. Asi za deset minut si zavolala Petrušku zpět, aby se pochlubila svým obrázkem.

„To se ti povedlo, Petruško. A na tom koni, to sedíš ty?“

„Ne, já přece nemám tmavé vlasy. Na Adrianě sedí vaše dcera Lenka, copak nepoznáváte její triko s kočičkou!“

Strach

Jednou ta otázka musela přijít. Pan Kopřiva však doufal, že se tak stane později. Věděl, že na takový dotaz není ještě připraven. Zároveň mu však bylo jasné, že na to nebude připraven nikdy. Za žádnou cenu to dnes ještě nechtěl slyšet. Jeho syn Tomáš si však našel příhodný čas a zeptal se:

„Tati, mohl bych si dnes odpoledne půjčit auto?“

A je to tady, napadlo v první chvíli pana Kopřivu. Jeho syn si nedávno dodělal řidičák, je to řidičský elév, a dnes si prvně troufl říci si o automobil. Jeho drahocennou stříbřitou felicii. Nedávno sice spolu už jeli a Tomáš řídil, ale nyní chce evidentně jet sám.

Tenkrát při jízdě pan Kopřiva trpěl. Ne, že by jeho syn nezvládl řízení, jel opatrně a řídil možná lépe, než kdejaký pirát silnic, přesto byl pan Kopřiva v neustálém napětí. Brzdil imaginární brzdou na místě spolujezdce, neustále vykřikoval: „Pozor, pozor!“ a div, že se nevrhal po volant, aby odvrátil hrozící katastrofu, kdykoliv projíždělo kolem auto. Přesto všechno zachoval klid a zeptal se:

„A kam potřebuješ?“

„Do Příbrami za Janou. Slíbil jsem, že jí přivezu maturitní otázky. Vždyť já už je nepotřebuji.“

„To je nemůžeš poslat mailem?“

„Ještě jí chci pomoci s matikou. Tati, prosím.“

Pan Kopřiva věděl, že se tam dá klidně zajet autobusem. Ale to mu nemohl udělat. Jeho syn chtěl udělat na Janu dojem. Nemohl mu přece dát najevo, že mu nevěří. Že má strach!

„No dobrá,“ s těžkým srdcem odpověděl a neochotně vytáhl kabelu s doklady a klíčky:

„Až dorazíš, tak zavolej! A jed' opatrně.“

„Jasně, vždyť vím.“

Dveře se zabouchly a pan Kopřiva zůstal v domě sám. Obklopen prázdným tichem. Jen ze stěny se ozýval hlasitý tikot hodin.

Jindy by si našel nějakou práci, ale nyní musel myslet na syna a jeho jízdu. Měl o něj strach. Kdyby se něco stalo s autem, milé by to nebylo, hlavou se mu však začaly honit mnohem černější myšlenky:

„Co když se zmrzačí nebo, nedej Bůh, zabije. Vždyť dnes na silnicích jezdí takoví šílenci...“

Nebyl schopen se na nic soustředit. Neúčelně bloumal bytem a snad každou minutu se díval na hodiny, zda už by neměl Tomáš být na místě. Ta nečinnost se nedala dlouho vydržet. Věděl, že to přehání, ale nemohl si pomoci.

Aby zabíjel čas, rozhodl se uvařit si kávu. Otevřel kredenc a neobratně sáhl mezi hrnky. Jeden z nich nešikovně shodil, a ten se roztránil o zem. Podlaha byla plná bílých střepů.

„To musí být znamení. Něco se muselo stát!“

Pan Kopřiva nebyl schopen ovládnout mysl. Promýšlel strašidelné scénáře, ačkoli k tomu neměl důvod. Pak se však na chvíli uklidnil. Napadlo ho, jaké bylo štěstí, že se rozbil zrovna ten obyčejný bílý hrnek. Vždyť klidně mohl spadnout ten modrý, malovaný, co ho má jeho žena tak ráda. To by byla škoda. Stačil kousek a mohlo být hůř.

Náhle jeho myšlenky vyrušil zvonek. Jindy tak hlasitě nedrnčel, ale nyní, v tom tichu? Pan Kopřiva až leknutím poskočil.

Už je to tady! Přijeli mi říct, že se můj syn vymlátil!

Pan Kopřiva spěchal ke dveřím.

Zvonek zněl silněji a silněji.

Sáhl po klíče a otevřel.

Za dveřmi stála jeho žena.

„Mám klíče někde na dně kabelky, tak jsem zazvonila. Tomáš už je doma?“

„Půjčil jsem mu auto, potřeboval do Příbrami.“

„Zbláznil ses? V pátek? V takovém provozu?!“

To nedomyslel. Najednou se jeho obavy ještě znásobily. Pátek, černý den pro všechny motoristy. Jenže už se s tím nedalo nic dělat. Musel doufat, že to dopadne dobře. Jeho

manželka měla v očích vyčítavý pohled. V bytě panovala dusná atmosféra. Nervozita se táhla za každým jejich krokem. Nebylo to k vydržení.

Pan Kopřiva se raději zavřel do své dílničky. Stejně se chystal opravit žehličku a nyní k tomu byla vhodná příležitost. Aspoň se čas tak nepovleče. Aby zamezil negativním myšlenkám, pustil si staré příruční rádio.

Uběhla necelá čtvrt hodinka, když hudbu přerušily dopravní informace. Jedna z nich ho doslova zmrazila. Hlásili, že došlo k tragické nehodě mezi Strakonícemi a Příbramí. Přesně na trase, kudy jel jejich syn.

Okamžitě všeho nechal a běžel za ženou. Mohl se vybourat kdokoliv jiný, ale co vás asi tak napadne, když víte, že tudy jistě jel někdo vám blízký. Časově to přesně odpovídalo. Když o tom řekl ženě, ani se nerozčílovala. Uvažovala zpočátku docela pragmaticky.

„Tak mu zavolej! Ať víme, na čem jsme.“

Mobil nechal vyzvánět dlouhé minuty, nikdo jej však nezvedal. Nakonec spadl do schránky. Nebyli na tom o nic lépe, než předtím.

„Karle, já mám zlé tušení.“

Karel Kopřiva mlčel. Polil ho studený pot. Oba naprosto ovládl hrozný strach o syna. Pak je napadlo podívat se na internet. V dnešní době tam jsou informace téměř okamžitě.

Nemýlili se. Zpráva o havárii stříbrné felicie visela na první stránce. Rychle četli text, aby se dozvěděli podrobnosti. Auto s mladým řidičem nabouralo do stromu. Hasiči se k němu nemohou dostat. Bojují o jeho život. Pod článkem byla řada komentářů odsuzujících nedbale jezdící mladé frajery. Ve skutečnosti však většina z nich jen čekala na smrt v přímém přenosu.

„Tak dělej něco, náš chlapeček tam umírá!“

„Co mám asi tak dělat, ty chytrá?“

„Ty’s to všechno zavínil, ty za to můžeš! Proč si mu to auto půjčoval?“ propadala hysterii jeho žena a začala ho tlouct pěstmi do hrudi a ramen, dokud ji pevně nesevřel.

„Musíme za ním jet, slyšíš?“ křičela dál, ale postupně polevila. V očích se jí leskly slzy zmaru.

„Půjčím si auto vedle od Mirka, ten to pochopí. Vždyť jsme mu tolikrát pomohli.“

Pan Kopřiva byl rád, že se ve svém sousedovi nemýlil. Během pár minut už byli na cestě za svým synem.

V autě mlčeli. Mysleli na jedině. Na svého Tomáška. Karel vzpomínal, jak spolu slepovali modely letadel, nebo jak chytali ryby a úplně měl před očima ten radostný výraz v jeho dětské tváři, když vytáhl svého prvního okouna. Ale to už je dávno pryč.

Jeho žena, ač nějak silně v Boha nevěřila, měla celou dobu pevně sepnuté ruce a tiše se modlila.

Tak dojeli až k uzavírce. Policista je nechtěl pustit dál.

„My tam potřebujeme, máme tam syna.“

„Jak víte, že to je váš syn?“

„Jel tudy ve stříbrné felícii. Vůbec se nám neozývá.“

Policista usoudil, že by to mohlo být možné a tak je výjimečně pustil. To už se jim nad hlavami začal snášet vrtulník. Došlo jim, že je situace hodně vážná, ale snad jejich syn přežije.

Už byli tak dvě stě metrů od místa tragédie. Naprosto zdemolované stříbrné auto bylo omotáno kolem stromu, jako špagety na vidličku. Záchranáři kmitali kolem zraněného mladíka. Dělali vše pro jeho oživení. Opodál se chystal vrtulník k přistání. Karlova žena byla na omdlení.

A pak nastal krutý zlom.

Doktoři polevili ve svém snažení.

Vše bylo naprosto marné.

Čas krátkého mladého života se naplnil.

Karel zastavil. Nemohl tomu uvěřit. Vtom mu zazvonil telefon.

„Ahoj tati, tak jsem dorazil. Byla tam nějaká bouračka, tak to trvalo dlouho. Odklonili dopravu.“

„Ty si vůl, vid’?“ vypadlo radostí, naprosto nelogicky, z jeho otce. Tomáš to nemohl pochopit. Jenže to už bylo Karlovi jedno. Z očí mu vytryskly slzy štěstí.

Potom se však za svou radost zastyděl. Vždyť nechybělo moc a mohlo být všechno jinak. Osud si dnes vybral jinou oběť, ale nikdo si nemůže být jistý, koho si zvolí příště.

Obrátili auto a vraceli se zvolna zpět. Celou cestu domů o tom všem Karel přemýšlel. Nedovedl pochopit, jak se v takové situaci mohl radovat? Nemohl se s tím smířit. Nakonec mu ale došlo, že to, co cítil, nebyla radost, byla to jen úleva.

Když kolem nich projel pohřební vůz, až v něm hrklo. Dnes jedou pro neznámého mladíka, ale kam pojedou příště?

Večer si spolu s manželkou v obýváku v klidu popíjeli čaj. Ona měla svůj oblíbený modrý hrneček. Jaké štěstí, že se odpoledne nerozbil. Jaké štěstí, že osud vybral ten bílý. Stačilo málo a mohlo to být jinak.

Stopy

Starobylá kniha, kterou malý rozcuchaný podivín rozdával u vchodu do metra, mne zaujala již svým vzhledem. Kožené ohmatané desky, nažloutlý papír, bez názvu. Čímsi tajemným mě silně přitahovala. Neodolal jsem a vzal si ji.

V soupravě jsem si stoupl k zadním dveřím, ledabyle se opřel a začal si drobnou knihou listovat. Prvních několik stránek bylo beze slov. Avšak jejich časem zašedlá běloba na mne působila podmanivým dojmem. Jako by si mne listy chtěly pohlit svou prázdnotou. Cítil jsem, jak se mi začíná motat hlava, jak si mne kniha zcela získává. Byla snad napuštěna nějakou omamnou látkou?

Otočil jsem na další stránku. Ta již prázdná nebyla. Uprostřed zářila nakreslená lidská stopa a dole pod ní byla řada čárek.

Obrátil jsem list.

A pak se to stalo. Konečně začal příběh, který mne zavedl až do slepé uličky.

...Jestli si myslíte, že jste někdy poznali opravdový mráz, tak to jste nezažili zimu na Aljašce léta páně 1877. Ledový víchř snad koloval i v žilách. Plnovous, plný ostrých ledových úlomků, mi visel z promrzlých tváří jak ledový vodopád. Bílé popraskané rty, husté obočí a drobné modré oči. To vše se skrývalo pod vrstvou silných kožešin.

Právě jsem se vracel se svým psím spřežením do Hainesu. Zbývalo mi sotva patnáct mil, když se psi prudce zastavili. Náhle a nečekaně. Jako kdyby je zastavila nějaká vyšší moc. Všechny psy jsem předešel, abych zjistil, co se stalo. Přitom jsem měl zvláštní a stísněný pocit. Něco tu nehrálo. A pak mi to došlo. Jindy hluční psi pokorně mlčeli. Žádný z nich ani neštěkl.

Nejprve jsem před nimi nespatrił nic zvláštního. Už jsem se chtěl vrátit a pobídnout psy k dalšímu tahu, když vtom jsem ji spatřil.

STOPU!

A další a další. Spoustu lidských stop. Zvláštní však bylo, že začínaly právě před mým psím spřežením. Jako by se tu nějaká záhadná bytost zjevila přímo před nimi. Přejel mne mráz po zádech. Mráz větší, než jaký doposud přicházel z Castnerova ledovce.

Nemohl jsem odolat pokušení. Musel jsem za každou cenu zjistit, kam stopy vedou.

„Jen pár metrů, jen to očíhnu,“ říkal jsem si.

Bez vysvětlení této záhady bych nemohl spát. Podle velikosti stop a délky kroků jsem usoudil, že se jednalo o vysokého chlapa. Pokud se tedy vůbec jednalo o lidskou bytost.

Pomalou jsem se brodil hlubokým sněhem a následoval zřetelné otisky ve sněhu. Směřovaly k prohlubni.

Věděl jsem, že bych měl být opatrný. Sunul jsem se pomalu vpřed, přesto jsem neodhadl své schopnosti a udělal chybný krok. V té chvíli jsem myslel, že svůj poslední.

Podklouzla mi noha a já se kutálel ze strmého srázu. Spolu se mnou se valila halda sněhu.

Nebe, sníh, kameny, nebe, led, sníh, kameny - tma. A pak nic. Ležel jsem v rokli obklopen ledem. Ale žil jsem. Tedy aspoň jsem se domníval, že žiji. Dnes již však nevím, co je pravda.

Po nějaké době, nevím zda se jednalo o vteřiny, minuty, nebo hodiny, (nebo snad o věčnost?), jsem zvedl hlavu. Má stará chlapská tvář ztuhla ještě více překvapením. Stopy zde pokračovaly. Tentokrát jsem v nich však viděl naději. Naději na záchranu. Vylézt zpět se stejně nedalo, tak jsem se rozhodl, sledovat stopy dál. Naštěstí jsem neměl nic zlomeného. Ve skutečnosti jsem necítil žádnou bolest. Zvláštní...

Cesta mi již trvala dobrou půl hodinku, když jsem náhle zaslechl v dálce vlčí vytí. To mi ještě scházelo. Ohlédl jsem se.

„Tohle není možné, co se to děje? Kde jsou?“ honily se mi myšlenky hlavou.

Za mnou byla čistá bílá pláň .

Všechny stopy zmizely! I ty moje.

I když jsem chlap jako hora a zažil jsem ledacos, upřímně, dostal jsem strach. Snad jsem i zešílel.

Otočil jsem se. Předě mnou stále stopy pokračovaly. Ani nevím proč, najednou jsem se prostě rozeběhl.

Hlas vlků zněl stále silněji. Snadno přehlušil silný štiplavý víchr. Vše nasvědčovalo tomu, že se blíží můj konec. A pak to přišlo.

Stejně tak záhadně, jako se objevily, stopy náhle končily. Zavedly mne až sem do slepé uličky...

Zde kniha najednou končila. Měla evidentně vytrhané listy. Přiznávám, že mne to naštvalo. Tak jsem se vžil do příběhu s pocitem, že jsem jeho součástí, a najednou stop, konec. Nic. To byla zrada. Nechal jsem se zavést po stopách až sem, do prázdna.

Kolik už asi čtenářů tato kniha chytla a lapila do své pasti?

„Maminko, maminko, co je to za pána, s tou divnou knihou?“ ptal se na konečné jakýsi malý hoch.

„Vždyť tam nikdo není, zas si něco vymýšlíš. A dělej, spěcháme,“ odsekla matka.

Hoch se ještě ohlédl. Muž tam však již nestál. Spatřil jen na zemi ležet knihu a mokré stopy, jak se postupně objevují na podlaze a mizí v dáli.

V knize přibyla další čárka.